

[Rager.]

Fald det Svar, jeg fik paa mit Spørgsmaal. Vi staar altsaa paa dette Punkt i saglige Undersøgelser ikke paa nogen Maade tilbage for det, som kræves fra vore strenge Kritikers Side.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller var ikke enig med mig i, at jeg fordømte dette, at man gik ned til to Trediedele af Hjælpen, naar det var fortsat Hjælp. Ja, hvis det kun var mig, der sagde det, vilde jeg heller ikke tillade mig at insistere paa, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller skulde være enig med mig, men jeg bygger jo netop der paa Arbejdsdirektørens Udtalelse, og han er dog vel paa dette Omraade ubestridt Autoritet. Det er Arbejdsdirektøren, der meget kraftigt advarer mod at gaa ned. Trods det sene Tidspunkt vil jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse — ja, jeg skal gøre det meget kort — have Lov til at læse op her:

„Efter Direktoratets Formening vil det blive af afgørende Betydning, at fuld Sats og vedtægtsmæssigt Dageantal (eventuelt med et Maksimum) bliver Regelen, idet man ikke bør lægge Skjul paa, at man i mange Tilfælde maa anse en Understøttelse beregnet som $\frac{2}{3}$ af den ordinære og med et for stærkt begrænset Dageantal som utilstrækkelig til at sikre Medlemmet, der gennem den tegnede Forsikring har vist Villie“ o. s. v.

Blot dette — jeg har det trykt her — til Bevis for, at jeg har Direktoratet bagved mig.

Og lad os saa erindre en Ting: Hvad er det saa, Arbejdsløshedskassemedlemmerne i Gennemsnit har sikret sig i det forløbne Aar i Forhold til det Antal Dage, de har været arbejdsløse? Ja, jeg tror, de færreste egentlig tænker sig, at det gennemsnitlige Antal Understøttelsesdage har været 44 pCt., altsaa under Halvdelen af de ledige Dage, for de Kontingenter, der er betalt. Og hvis man saa tænker paa, at Gartneriarbejdere, hvis aarlige Indtægt ligger mellem 2 000 og 2 500 Kr., betaler 102 Kr. i Kontingent, altsaa 5—6 pCt. af deres Indtægt, og for det kan opnaa en Understøttelse i 70 Dage paa 2,75 Kr. til 3 Kr. om Dagen, maa man indrømme, at det, der i Forhold til disse Menneskers Indtægt ydes til denne Forsikring, ikke er noget, man bør kaste Vrag paa.

Naar man nu begynder at komme med Folk ude i Landet, der ikke kan faa Hjælp, vil jeg sige, at jeg har ogsaa med Betænelighed set nogle Avisindlæg i denne

Retning. Men jeg er betænkelig af to Grunde. For det første, hvis det virkelig skulde være Tilfældet, og dernæst, og det er for mig det afgørende, jeg tror ikke meget paa, at det er Tilfældet, men jeg ved, hvilken ond Sød der kan saas dermed.

Og jeg forstaar ikke, hvorfor de Herrer derude af gammel Vane averterer i „Aalborg Amtstidende“, eller hvad disse forskellige Blade nu hedder, for jeg tror ikke, de læses saa forførdelig meget af de arbejdssøgende og pladssøgende, som eventuelt sidder i Byerne eller et andet Sted. Der kommer disse Blade jo ikke hen.

Men der er jo ogsaa Spørgsmaalet, om det var rigtigt, at man i 1927 gik med til en Indskrænkning af Arbejdsanvisningskontorernes Antal. Det er et af de Punkter, hvor jeg mener, man gjorde allerværst i 1927. Jeg har jo set senere, hvorledes Arbejdsdirektøren i Anledning af, at vi havde den Undersøgelse, som de noksom bekendte Artikler i „Arbejdsgiveren“ foranledigede, sagde, at det er ganske galt, at vi har faaet indskrænket de Kontorer, for vi mister Kontrollen, og vi mister Muligheden for at formidle Arbejdskraften. Jeg tror, man meget hellere end at avertere skulde gøre, som den højtærede Statsminister sagde, søge hen til Arbejdsanvisningskontorerne, og jeg vil anmode om, at de, der kender nogle, der averterer — hvis de altsaa ikke averterer med Billet mærket, saa er de jo anonyme — faar dem til at henvende sig til Arbejdsanvisningskontorerne. Det er virkelig en Sag, man skulde komme til Bunds i. Men jeg er altid saa bange, naar der kommer saadanne Indlæg som dem, der kom fra Arbejdsgiverforeningen. Da vi skulde til at undersøge det, var der jo saa rasende lidt. Man vilde have det stillet op paa en bestemt Maade, hvis det skulde undersøges. Det viste sig, at da vi først gennemtvang, at der kom en Undersøgelse, mistede man Interessen; saa var der ingenting. Hvorfor strittede man da imod og vilde ikke have det undersøgt? Fordi Mistæneliggørelsens Sfære er meget stærk. Man foretrak denne Taage fremfor at faa Undersøgelsen ført fuldstændig klart ud i Livet.

Einer Jensen: Det ærede Medlem Hr. Krag sagde, at naar jeg fik Tid til at overtænke Spørgsmaalet om Krisekasser, kunde jeg nok gaa ind paa den Tanke, det ærede Medlem havde om dem. Jeg skal dertil sige, dët vil jeg ikke være med til, thi det vilde være at ødelægge dette Spørgsmaal. Ved at medvirke til at vedtage